

mai vorbesc, că ne stricam de răs, nu alta. Se vedea că Pașca vârise cu atâta nădejde capsă în arma care fusese pesemne cam udă, încât nu luase foc! Roșu ca racul de rușine și de sfortare, o scosese până la urmă cu un cui, dar era prea târziu.

Sala se cutremura de râsetele spectatorilor. Ghenca râdea și el, ferindu-și fața, dar îl trăda perna legată pe burtă. Și pe Fimca, ce sta nemișcat, îl apucase râsul. Până la urmă, nemaiputând răbda, se întoarse cu spatele la spectatori, care tot vedeau cum i se scutură umerii de răs.

— Cortina! strigă Maria Sergheevna.

Pașca, necăjit la culme, trase din răsputeri de sfoară, dar sfoara alunecă de pe scripete și cortina rămase nemișcată. Până la urmă, Costia și cu mine am fost siliți s'o tragem cu mâna

Ghenca era amărît, dar sala vuia de aplauze și actorii au fost nevoiți să iasă la rampă. La sfârșit începură toți să strige „Maria Sergheevna!“, aplaudând ca nebunii și atunci intră și Maria Sergheevna în scenă și se înclină, zâmbind voioasă.

După spectacol, Anton ne luă să dormim la el, iar Caterinca se duse la Maria Sergheevna. Anton încerca să-i convingă pe Pașca și pe Ghenca că totul mersese foarte bine și că n'aveau de ce să se necăjească și Ghenca se mai liniști, dar Pașca tot bosumflat rămase.

A doua zi nu se vorbea în sat decât de reprezentație. Copiii erau încântați de talentul nostru. Dintre toți, cel mai mult le plăcuse Costia — falsul țar — și Ghenca — Taras Bulba. E drept, jucaseră mai bine ca noi toți, deși, după părerea mea, Caterinca le fusese mult superioară.

La 8 Noembrie am dat din nou spectacolul și atunci veniră și cei din Tija: Maria Osipovna, Ivan Potapovici, tata, precum și mulți oameni din Coltubî. De data aceasta a mers totul strună. Nu s'a întâmpiat nicio încurcătură; până și revolverul lui Pașca a pocnit la vreme, așa că de astă dată n'a avut de ce să intre în pământ de rușine.

N'am mai încercat să-i spun Caterincăi ce frumoasă era. De altfel, ea uitase de asta. Pe urmă a început iar școala și emoția din ziua aceea nu s'a întors, dar de câte ori îmi amintesc de ea, mi se turbură sufletul și-mi pare rău că nu i-am spus nimic atunci.

21 CAPCANA

În anul acela ploile de toamnă nu mai conteneau. Apoi se lăsă un ger năpraznic, un ger uscat, fără zăpadă, și dintr'odată un covor pufos acoperi într'o noapte pământul și taigaua.

Zahar Vasilievici se întristase: venise vremea cea mai potrivită pentru vânătoare, dar el, chinuit de reumatism, nu mai trecea de marginea satului. Il vedeai acum tot mai des pe la Caterinca.

La Caterinca era Naida, căprioara cu ochii negri, vieta-tea aceea mlădioasă ca o coardă. Zahar Vasilievici îi mai dăduse Caterincăi o pereche de veverițe, iar ceva mai târziu glăsise nu știu unde un corb cu aripa ruptă. Fata îi puse numele de Cuzma și avea grijă și de el. Caterinca ar fi vrut să ia și un mieluşel să-l crească, dar de data aceasta Maria Osipovna nu-i mai dădu voie. Și așa, când toate vietățile acestea o plictiseau, Maria Osipovna spunea supărată:

— Ce înseamnă asta! Aici nu mai e casă, ci menajerie! și amenința c'o să le dea afară pe toate.

Zahar Vasilievici se ducea la „menajeria“ Caterincăi, ceea ce și noi, băieții, făceam destul de des.

Sanca și Anca — cele două veverițe — se certau toată ziua. Erau grozav de caraghioase când se băteau pe câte o coajă de pâine. După ce se împăcau, se luau la întrecere și alergau ca nebunele prin toată casa. Naida se făcuse atât de frumoasă, iar Cuzma avea atâta haz, că nu ți se ura niciodată cu ei. Dar dintre toate vietățile astea, cel mai mult făceam haz de Cuzma. Se ținea țeapăn și mândru și în-

torcea capul încet în toate părțile, iar când începea Caterinca să-și facă lecțiile, se așeza pe maldărul de cărți și moțăia, sburlindu-și penele.

Dacă Sanca și Anca făceau prea multă gălăgie, ridica pliscul și croncănea, dojenindu-le parcă. Apoi adormea iar. Avea și el un cusur : fura. Degeaba îl ocăra Caterinca, pentru că nu era chip să lase pe masă nicio peniță nouă și strălucitoare, că îndată pierea și n'o mai găsea nicăieri.

Lui Cuzma nu-i plăcea lumina și de câte ori se aprindea becul electric, sărea nervos în sus, desfăcându-și aripile și, scoțând un fel de șuierat, se uita chiorîș la globul strălucitor de sticlă. Intr'un rând — asta după ce i se vindecase aripa — încercase să-l spargă cu ciocul, ziua în amiaza mare, dar se speriasse și sburase drept pe prichiciul ferestrei unde se învârtise îndelung, desfăcându-și mânios aripile și căscând pliscul în tăcere.

Zahar Vasilievici se așeza lângă sobă și, pufăind taticsos din lulea, se uita la sbenguiala Sancăi și la Ancăi, se gândea la cine știe ce și ofta. Când isprăveam cu lecțiile, ne așezam și noi lângă el. Cuzma se ducea în colivia lui, iar noi îl întrebam pe Zahar Vasilievici despre vânătoare și despre tot felul de întâmplări din taiga.

Intr'o seară de iarnă, ne veni și nouă gândul să ne apucăm de vânătoare. Desigur, nu puteam porni la o adevărată vânătoare; în primul rând nu ne-ar fi lăsat părinții și apoi n'aveam nici puști, nici cartușe, fără de care nu poți vâna fiare. Ghenca ne spuse însă că asta n'avea nicio însemnătate, că doar nu vom vâna pentru vânzare, ci ca să facem colecție: o să împușcăm felurite fiare, o să le împăiem și o să le donăm școlii, așa cum făcusem și cu colecția noastră de minerale. Și apoi, nu-i nevoie neapărat să vânezi cu pușca, fiindcă Zahar Vasilievici o să ne învețe să facem capcane. Dacă știi să le așezi, poți prinde în capcane tot felul de fiare.

Când auzi Zahar Vasilievici asta, nu mai putu de bucurie și începu să ne explice câte feluri de capcane există,

cum trebuie să le facem și cum să le așezăm. Am aflat atunci că pe la noi nu mai sunt samuri, și că pentru reni și capre sălbatice capcanele trebuiesc așezate departe de sat. Ne-am hotărît să facem două potecuțe scurte de un kilometru fiecare și să așezăm pe ele capcanele.

Dintre toate, capcana-ladă ne plăcea mai mult, fiindcă capcana „gât-de-lebădă“¹ era greu de făcut în pădure și mai ales era greu de cărat, pe câtă vreme capcana-ladă era ușor de făcut oriunde, dacă aveai topor. Până la urmă însă Ghenca și cu mine ne-am făcut câte o capcană „gât-de-lebădă“ și peste câteva zile l-am auzit pe Pașca spunând că o să facă o capcană și mai și, în care fiara să fie strivită de un perculator legat de coarda unui arc. Noi însă nu l-am așteptat să-și isprăvească capcana, și-am pornit-o. Adică, numai Ghenca și cu mine, fiindcă pe Caterinca n'o lăsă măică-sa să vină, spunând că n'are ce căuta iarna prin taiga, dacă nu vrea să răcească.

Prima potecă am făcut-o dincolo de coama dealului, spre miază-noapte. Pe urmă am cotit spre apus și după ce am mers un kilometru am croit a doua potecă de întoarcere. La cotituri am așezat câte un „gât-de-lebădă“ iar pe drum am pus din loc în loc câte patru capcane-ladă cu gândul să mai punem dacă n'or fi deajuns. Ca momeală am pus ciuperci uscate, fiindcă voiam să prindem mai ales veverițe.

După două zile, când ne-am dus să le vedem, toate capcanele erau goale. Jumătate fuseseră acoperite de zăpada ce se scuturase de pe crengi; celelalte stăteau frumos la locul lor fără nicio pradă, dar și fără momeală! Ghenca fu de părere că le golise cineva înaintea noastră. Le-am încărcat din nou și întorcându-ne acasă, i-am povestit lui Zahar Vasilievici cele întâmplate.

¹ Capcana „gât-de-lebădă“ constă din două aripi în formă de semicerc, acționate de un arc puternic. Când animalul apucă momeala, trage și arcul, care pune în mișcare aripile. Acestea izbesc și sugrumă prada. (N. R.)

— Poate că ați înțepenit prea tare arcul!? Veverița a mâncat momeala, iar arcul nu s'a mișcat. Trebuie să vedeți dacă nu cumva s'a înțepenit.

Avusese dreptate Zahar Vasilievici. Am potrivit arcul în așa fel, încât să sară la cea mai ușoară atingere. La al doilea „gât-de-lebădă“ Ghenca o păși. Incercând arcul, nu-l atinse cu un bețișor, ci cu mâna, și acesta îl lovi așa de tare peste degete, încât bietul Ghenca gemu de durere. Dar pe urmă se bucură :

— Ei, vezi — zise el — capcana merge bine. Aici nu-i vorba de arc, ci de un hoț... Și-am să-l prind!

Am cotit pe a doua potecă, spre celelalte capcane, când deodată Ghenca se opri și se piti după o tufă. Fără să vreau iam făcut și eu la fel : în fața noastră scârțâi zăpada și se auzi foșnetul tufelor date la o parte. După câteva clipe, de după copaci se ivi un omuleț. Mergea fără să se ascundă și părea foarte grăbit. L-am văzut numai din spate. Avea căciula ninsă. Ghenca îmi făcu un semn din cap și pornirăm după el să-l urmărim. Omulețul se îndreptă spre sat, dar nu pe poteca noastră, ci pe delături. După ce ajunse pe culme, se opri în loc, se aplecă și meșteri ceva, dar n'am putut vedea ce anume din pricina tufelor. Pe urmă, se 'ndreptă din șale și coborî dealul, de-a-curmezișul, spre drumul ce duce la Coltubî, dând tot timpul, nu știu de ce, din mâna pe care o ținea întinsă spre spate. Am așteptat până când nu se mai văzu și-am alergat într'acolo.

Lângă fântână era o capcană mică făcută ca vai de capul ei și pe jumătate acoperită cu omăt. În capcană zăcea o veveriță înghețată. Urme de om nu se vedeau — în locul lor se întindea o fâșie largă de zăpadă răscolită.

— Vezi! spuse Ghenca. Și-a șters urmele cu o crean-gă!... El e hoțul!

— Bine, dar n'a luat nimic! Veverița-i tot acolo! i-am răspuns eu.

Dar Ghenca era bine încredințat că avea dreptate și nu fu chip să-l fac să-și schimbe gândul.

— Ei și ce? Poate că nici nu s'a prins o veveriță, ci o hermelină sau un samur!

Ei, dar asta schimbă cu totul lucrurile. Desigur, aveam atunci de-aface cu un hoț viclean, dacă pentru a nu da de bănuț lăsa în cursă prada ieftină și o lua pe cea scumpă...

Am șters și noi urmele pe care le lăsasem și am coborît pieziș dealul.

Când am ajuns jos, am înțeles totul. Omulețul coborîse pe drumul ce ducea spre Coltubî, cotise apoi spre sat și intrase în casa lui Vasca Scerbatii!...

N'am spus nimănui nimic despre descoperirea noastră dar ne-am hotărît să-l urmărim pe Vasca, să-l prindem la locul crimei și să-l învățăm minte odată pentru totdeauna, ca să-i piară pofta de pradă ușoară. Degeaba îmi fusese milă de el la adunarea aceea, când nu mai pomenisem despre furtișagurile lui. Dacă vorbeam atunci, poate că acum n'ar mai fi cotrobăit prin capcane străine...

Râzând în hohote, Caterinca ne povesti că Pașca își isprăvisese capcana și că voise s'o încerce în sat — fuseseră văzute urme de dihor pe lângă grajd. Așezase capcana, dar nu căzuse dihorul în ea, ci motanul lor, pe care tatăl lui Pașca l-a scos de acolo ca vai de el, pe jumătate mort. Capcana o stricase și-o asvârlise, iar Pașca ședea în casă și nu ieșea nicăieri de rușine.

Nouă însă, nu de Pașca ne ardea acum. Ne străduiam să nu-l scăpăm din ochi pe Vasca; cum ne întorceam dela școală, ne și apucam să-i pândim casa. Dar el nu se ducea nicăieri. Numai duminica îl văzu Ghenca că-și ia schiurile, că iese în drumul spre Coltubî și că se face nevăzut în pădure. Noi am fost de părere să ne luăm după el, dar Ghenca ne spuse că n'ar fi bine, fiindcă ne-ar zări și că mai nimerit ar fi să ne ascundem undeva prin jurul capcanei, unde era sigur c'o să vină până la urmă și el.

Am urcat coama dealului pe partea cealaltă. Capcana era goală. Nu ne-am apropiat de ea, dar ne-am uitat de departe, ascunși pe după tufe, ca să nu ne vadă nimeni, dar

ca noi, în schimb, să vedem tot. Ba Ghenca mai scutură și o creangă pe deasupra noastră, și într'adevăr nu se mai cunosc nimic. Am așteptat mult și, drept să vă spun, începeam să îngheț întrebându-mă ce rost avea să păzim zadarnic o capcană goală, când deslușirăm sgomot de pași...

Ca deunăzi, Vasca se apropie de capcană, se aplecă deasupra ei și bețișorul ciocăni înăbușit. Când începu să-și măture urmele, am și sărit de după tufe și ne-am repezit la el. Nu se așteptase la așa ceva. Scăpă schiurile din picioare și se prăbuși în zăpadă. Noi, peste el!

— Ce-i cu voi, ați înnebunit? strigă Vasca când ne recunosc.

— Las' că afli tu acuma ce-i cu noi! îl luă în batjocură Ghenca, adunând zăpadă. Las' că te învățăm noi minte, să umbli prin capcane străine... Braconierule!

— Am umblat eu în capcana ta? strigă Vasca, încercând să scape. Hai, dă-mi drumul!

— Nu te las. Ai umblat și în capcanele noastre, și în celelalte. Stai că te dezbar eu de năravul ăsta!

Dar când s'a smucit Vasca odată, am căzut în zăpadă. Numai că noi ne-am ridicat și ne-am svârlit din nou asupra lui; el însă era atât de dibaci, încât, deși noi eram doi și el singur, tot nu izbuteam să-l ținem. Mereu ne înfundam în zăpadă. Ne călcam căciulile în picioare, ne intrase zăpada pe mâneci și pe după guler, uitasem și de capcană și de vânat. Nu mai voiam decât un lucru: să-l învățăm minte pe Vasca, odată pentru totdeauna.

Când era însă lupta mai aprigă și când ne încleștam noi mai cu foc, auzirăm un glas obijduit și mirat de copil:

— Ei, băieți! De ce vă jucați aici? O să speriați toate veverițele...

Ne-am ridicat cu toții, deodată: în fața noastră stătea Vasia Malenchi, pe jumătate cufundat în zăpadă, cu privirile încruntate, ațintite asupra noastră.

— Da' tu ce cauți aici? îl întrebă Ghenca.

— Eu? Eu am treabă — ne răspunse Vasia grav. Dar voi de ce vă bateți aici? N'ați mai găsit alt loc? Și se îndreptă spre capcană.

— Asta-i capcana ta?

— Da' a cui?

— Vasăzică — se înfurie din nou Ghenca, întorcându-se spre Vasca — furi pe unul mai mic decât tine!

— Ce, m'ai prins? se împotrivi posomorît Vasca.

— De ce spui c'a furat? întrebă Vasia Malenchi. N'a furat nimic. Uite, veverița-i acolo!

Și ridicând bețișorul, scoase de coadă o veveriță cenușie, moartă.

Am rămas toți cu gura căscată. Când oare se prinsese? Că nu intrase în cursă cât timp ne bătusem noi, și înainte văzusem amândoi că fusese goală! Deodată un gând nedeslușit ce-mi veni în minte mă făcu să roșesc. Pesemne că și Ghenca se gândise la același lucru, fiindcă și el se îmbujoră la față.

— Inseamnă că tu... bâigui eu.

— Nu inseamnă nimic!... Nu-i treaba voastră, m'ați înțeles? spuse Vasca. Nu vă vâriți nasul unde nu vă fierbe oala, c'o să vă pară rău... Și atât vă spun: țineți-vă gura! Hai, Vasia.

Ne-am ținut gura, pentru că ne era rușine. N'am spus nimănui nimic, doar Caterincăi, care împreună-și palmele exclamă:

— Vai, da' proști mai sunteți, băieți! Ce-i de mirare că Vasca îl ajută? Doar Vasia Malenchi e mic și nepriceput! Vasca îi pune veverițele în ascuns, fiindcă altfel n'ar intra niciuna în capcana lui... Mi-a-duc acum aminte că mi-a spus Vasia c'o să prindă veverițe ca să-și

facă o căciulă nouă, că aia veche i-a năpârlit de tot... Frumos din partea lui Vasca, dacă a făcut el așa ceva! Și nouă, să ne fie rușine că l-am bănuțit!...

La început mi s'a părut o prostie că Vasca pune una câte una veverițele în capcana lui Vasia. Așa, abia la primăvară o s'adune câte i-ar trebui pentru căciulă. Credeam c'ar fi fost mai bine să le prindă și să i le dea pe toate odată. Pe urmă însă mi-am dat seama că dacă Vasia credea că prinde el vânatul, căciula îi va fi mult mai dragă.

Cu cât stam și mă gândeam, cu atâta mi se adâncea respectul față de Vasca și cu atât mă simțeam mai vinovat de greșala noastră. Mai ales ne rușinam la gândul că nu noi, ci Vasca Scerbatii îl ajutase pe Vasia Malenchi.

Băiețelul acela dolofan, cu părul bălai, ne era drag tuturor. Avea niște pâslari prea mari pentru el, un cojocel care-i ajungea până la călcâie și purta aceeași căciulă veche de vițel, care-i cădea întruna peste ochi. Se ținea dârz și se căznea în zadar să se încrunte; vorbea despre tot felul de treburi gospodărești, nu se văicărea și nu se plângea niciodată. Nu se plângea nici mătușa lui, o femeie slabă și bolnăvicioasă, care îi ținea loc de mamă, de când murise maică-sa și de când taică-său pierise pe front. Il luase pe Vasia la ea și toți găsiseră că asta era frumos și drept. Mătușa muncea în rând cu toți, dar o duceau greu fiindcă era mai mult bolnavă și n'avea pe nimeni care s'o ajute în gospodărie.

Noi în timpul ăsta, prinși cu treburile noastre și cu cele obștești, care ni se păreau foarte însemnate, uitasem aproape de Vasia Malenchi...

Da' parcă era singurul? Uite și Liubușca umbla cu cojocelul rupt. Fimca era tot timpul înghețat, fiindcă nu prea aveau lemne, iar soba lor veche dădea mai mult fum decât căldură.

Cu cât ne gândeam mai mult la acestea, cu atâta ne simțeam mai rușinați. Deodată, Ghenca se înflăcăra și propuse să punem de două ori mai multe capcane, dar nu pen-

tru colecție, ci ca să dăm toate pielicelele lui Vasia Malenchi și Liubușcăi. În capcanele noastre începuseră să se prindă veverițele și aveam șaptesprezece pielicele, întinse de Zahar Vasilievici la uscat. Până aici totul mergea bine, totuși erau prea puține! Ca de obicei, ne-am dus atunci să cerem sfatul Dașei Culomzina.

— Bine, copii — ne spuse ea — lucrați așa și mai departe. Feodor Elizarovici mi-a vorbit și el despre asta...

Pe urmă am aflat că încă mai de mult conducerea colhozului ținuse o consfătuire în care moș Fedea și Dașa ridicaseră problema ajutorării orfanilor ce sufereau încă de pe urma războiului. S'a mai pus și problema celor care muncesc cu sârg dar duc lipsă de unele lucruri și nu pot s'o scoată singuri la capăt. La propunerea lui moș Fedea, conducerea hotărî ca mama Liubei să primească piei de oaie pe socoteala colhozului, să se refacă soba din casa lui Fimca, iar mătușei lui Vasia Malenchi să i se acorde un împrumut.

Dașa vorbi cu moș Fedea despre planurile noastre și când ne-am dus la el după sârmă pentru arcuri, ne-a spus că suntem de lăudat că am luat-o pe calea cea bună și că așa se și cuvine.

Nu știi cum de află și Fimca despre toate acestea. De atunci, când ne întâlneam nu se mai strâmba la noi. Într'o seară, veni singur la mine.

— Voi ați spus despre sobă? Știi tot!

— Ei, și ce-i cu asta?...

— Nu-i nimic, numai să nu mai faceți pe grozavii, că m'aș fi descurcat și singur...

— Noi facem pe grozavii? N'ai decât să crezi ce poțtești.

El tăcu, lăsă ochii în pământ, iar pe urmă zise:

— Nu mai cred nimic! Știi, n'am să vă mai spun nici odată „găinușe“...

Peste două zile ne adunasem cu toții la Caterinca și făceam haz de Cuzma, care furase o lingură lucioasă, dar

care, băgând de seamă că-l văzusem, îi dăduse drumul și acum făcea pe niznaiul, ca și cum nu-l interesase decât o crenguță de pe pervazul ferestrei. Tocmai când era hazul mai mare, numai ce ne pomenim cu Fimca, care intră și ne întinde — din prag — o pielică de cârțiță :

— Poftim, luați-o ! Știu că faceți o colecție...

Cu alte cuvinte, trecuse în tabăra noastră ! După el veni și Senca. Pe Fimca îl atrăgea mai ales aparatul de radio și se ținea ca scaiul de Pașca, cel mai de seamă radiotehnician din casa de lectură.

Numai Vasia Scerbatii nu ne putea ierta încă pentru că-l făcusem braconier. Eram sigur că această nouă jignire închisese cu desăvârșire calea spre împăcare.

Incercă Ghenca să vorbească deschis cu el, dar n'o scoase la capăt. Vasca îl ascuită posomorît, nu spuse nimic și plecă.

În curând, Vasia Malenchi se arată cu o căciulă nouă de veveriță și, deși pielicelele erau prost lucrate și trosneau la orice atingere, de parcă i-ar fi fost căciula de tablă și nu de blană, băiețelul nu mai putea de mândru și fericit ce era.

Vânătoarea noastră n'a fost prea bogată, dar tot am adunat treizeci și șapte de veverițe, cinci samuri și doi dihori. Din cele mai bune pielicele am făcut animale împăiate și le-am donat școlii, iar pe celelalte le-am dat Mariei Osipovna. Cu pielicelele de veveriță ea a împodobit paltonul Caterincăi și scurteica Liubușcăi, iar din pielicelele de samur le făcu niște căciulițe care ieșiră foarte frumoase.

22 VISCOLUL

Toată luna Decembrie suflă un vânt pătrunzător și aspru. Adeseori se desprindeau avalanșe bogate de zăpadă și un vâl alb și ușor acoperea cerul și taigaua. Drumul spre Coltubî pierise sub nămeți și de fiecare dată când mergeam

la școală, făceam câte o pârtie nouă, ocolind zăpada viscolită. Chiar și pe ghiața lucie ca oglinda a iazului se adunau nămeți și, oricât îi dădeam la o parte, se iveau din nou.

Pe la sfârșitul lui Decembrie, a fost o zi foarte luminoasă. Soarele lucea așa de tare, încât spre amiază zăpada începu chiar să se topească. Nămeții sclipeau la soare și prinseseră o pojghiță subțire care troznea sub picioarele noastre. Deoarece se grăbea, Pașca o porni spre casă cu alți copii, în timp ce noi am dat o fugă la patinaj. Anton se ținuse de cuvânt : pe ghiața eleșteului, comsomoliștii făcuseră un loc pentru patinaj, și după școală, ne duceam adesea acolo pentru un ceas-două.

De data aceasta am patinat mai mult ca de obicei. Deodată ne pomenim că tot cerul se acoperă cu nori, că se stârnește vântul și că partea întunecată a păpurișului se învâluie parcă în fum. Dincolo de Coltubî vântul se întete și mai tare. Începu să ningă.

— Poate c'ar fi bine să ne întoarcem la școală ! șopti Caterinca turburată.

— N'avea grijă, că nu ne rătăcim ! răspunse Ghenca.

Bineînțeles, de rătăcit nu ne puteam rătăci ! Sârmele electrice se 'ntindeau aproape tot timpul de-a-lungul drumului și chiar dacă drumul era troenit, stâlpii tot se vedeau.

Vântul bătea cu furie și firele gemeau sub răbufnelile lui. Uneori bătea cu atâta dușmănie, încât trebuia să ne lăsăm la pământ, ca să nu cădem. Cel puțin de-ar fi suflat din spate și nu așa, drept în față ! Zăpada tăioasă ne biciuia obrajii, se strecura prin mâneci și ni se furișea pe sub cojoc. Mai ales Caterinca o păți rău de tot : n'avea cojocel, ci doar un palton vătuit. La început umblam unul după altul ; mergeam când eu, când Ghenca în frunte și Caterinca între noi. Dar pe urmă Caterinca ne spuse că așa ne-am putea rătăci unul de altul și că mai bine ar fi să ne ținem de mâini.

Umblam aproape aplecați la pământ, cu ochii închiși din cauza vântului și a zăpezii, fără să vedem nimic, auzind